

Cultura

Foehn celebra els deu anys

TEXT IGNASI FRANCH

Un dels segells discogràfics més prestigiosos del país organitza una festa concert, el dia 19, a la barcelonina Sala Apolo

Treballant fora del *mainstream*, Foehn Records ha assolit un considerable prestigi en la seva primera dècada gràcies al bon olfacte a l'hora d'escollir artistes diversos, de l'electrònica al *neofolk*, com Balago, Lucius Works Here o Bedroom. El seu responsable, Marc Campillo, ha estat testimoni de la precarització del format CD, i del tsunami que s'empassa la indústria del disc. Foehn, de fet, és un exemple de com aquest sector està tornant a l'amateurisme, i de com les iniciatives independents són menys viables que deu anys enrere: «Vam començar amb una estructura gran, amb oficines, amb sis socis, tres dels quals volien treballar i viure d'això... Però era impossible de mantenir, i fa cinc anys vam fer el canvi. Ara ningú no en depèn econòmicament, i és més fàcil. Tot s'inverteix en música, i si hi ha més diners fem més discos, o organitzem una festa com la de l'Apolo, que implicarà el viatge dels grups i altres despeses».

Campillo no creu impossible que una discogràfica independent amb estructura professional pugui subsistir... si sap buscar els actuals nínxols de negoci. Al seu parer, «hi ha dues sortides: el *management* i el negoci editorial. Els nostres grups no són de molts concerts, però altres segells se sostenen amb les comissions dels directes. I, en l'apartat editorial, una cançó de Marina Gallardo ha entrat en tres pel·lícules i un anunci, i

S'HA HAGUT DE REINVENTAR DINS EL CONTEXT DE CRISI DEL SECTOR

BALAGO, BEDROOM I ÜRSULA SÓN ALGUNS DELS SEUS ARTISTES MÉS DESTACATS

ha fet més diners que deu anys dels nostres discos».

Els nous hàbits de consum de música dificulten enormement rendibilitzar els enregistraments dels artistes. Ho testimonia el degoteig de tancaments de distribuïdores i de botigues, o els espais minvants dedicats a la venda de compactes a les grans superfícies. I les noves vies d'explotació *on line* semblen insuficients per tapar el forat, sobretot un cop els internautes s'han acostumat a la gratuïtat d'Internet: «La música empaquetada, en CD o en qualsevol altre format, té data de caducitat. Confiava més en l'*streaming*, en què les empreses paguessin publicitat, però no s'avança gaire. Tampoc en la venda d'arxius digitals», explica. I si de vegades s'ha volgut vendre la resurrecció del vinil com una nova panacea que compensaria una part del des-

crèdit del CD, l'editor matisa que «sí ha augmentat la seva quota, però encara estan per sota dels compactes, i aquests venen molt poc. Editem els vinils en col·laboració amb els grups, perquè a tots ens il·lusiona, però la inversió és molt forta. 500 vinils costen gairebé el mateix que 5.000 CD. I els CD segueixen sent necessaris perquè són l'eina de promoció principal».

DIVERS PERÒ AMB IDENTITAT

Les portades dels elapés, la imatge corporativa elegant, són dos dels signes d'identitat de Foehn. Musicalment, el seu catàleg és eclèctic, però s'hi pot detectar una certa tirada a la melangia, a la tristesa amb escalf humà. Campillo creu que «traiem coses amb sensibilitat, amb bon gust. Però defensem més una manera de veure les coses que un estil musical, perquè hi ha discos de *pop-rock*, de *folk*, de *bossanova*... Jo no tinc preferències estilístiques; m'agrada la música en si. De vegades llancem coses que no revolucionen res però que estan especialment ben fetes, i d'altres sí que trobo que aporten coses noves».

En diverses ocasions, l'editor ha parlat de la satisfacció especial que sent en descobrir grups, en publicar primers i segons elapés. Però això no tanca les portes a col·laboracions duradores com les mantingudes amb Ürsula, per exemple:

En el catàleg de l'editora predominen la música electrònica i el 'pop' intimista.

«Si la relació és bona, si ambdues parts estem contentes, perquè no podem treure més discos?». El gran projecte musical de David Crespo, Balago, que es mou entre el *postrock* i l'*ambient* més abstracte, és un dels vaixells insígnia del segell: quatre CD editats sense comptar-hi una aventura creativa paral·lela, Ten Thousand Islands. «Balago va ser l'excusa per crear Foehn, és la mena de música que volíem editar: un grup amb una idea interessant que no sovinteja ni tan sols fora del *mainstream*». Ara, un dels grups de l'escuderia que més sonen és Bedroom. Aquesta formació es pot circumscriure en el gust pel *pop* intimista i minimal, per la música petita amb algun element *folk*, que està caracteritzant la producció musical barcelonina dels darrers anys.

Amb l'efemèride arribarà una festa que tindrà lloc a la Sala Apolo el dia 19, un microfestival amb 12 formacions que han contribuït al catàleg del segell. Campillo parla de la necessitat d'«ajuntar-nos, de fer una reunió amb la gent que ens ha ajudat, amb la premsa, amb els músics... I com que els músics vénen, millor que toquin alguna cosa. De fet, ens hauria agradat que hi fossin tots els que encara estan en actiu, però era impossible: 12 grups a 15 minuts cadascun ja és una petita bogeria. La idea és fer una altra trobada a Madrid, però ja ho veurem...». ▲

El projecte del mallorquí Llorenç Rosselló, Poomse, és una de les seves darreres apostes.